



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **Z. B., IČ: X**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2021,
č. j. 165500/2020/KUSK/OLPPŘ/ZAV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Příbram (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 10. 2020, č. j. MeUPB 90767/2020/Kadl (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistil, aby při užívání jím provozovaného vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nežjištěný řidič měl dne 12. 1. 2020 ve 22:46 h řídit žalobcem provozované

vozidlo v obci Bohutín v úseku mezi objektem č. p. 83 a přechodem pro chodce u základní školy rychlostí 58 km/h, ačkoliv je v uvedeném úseku nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena obecnou právní úpravou na 50 km/h, čímž měl tento řidič porušit § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek provozovatele vozidla byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
4. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že souhlas s tímto postupem vyjádřil *implicite*. Žalobce takovýto souhlas k výzvě soudu vyjádřil výslovně.

Podstatný obsah správního spisu

5. Dne 13. 1. 2020 oznámila Městská policie Příbram správnímu orgánu I. stupně, že se neznámý pachatel dne 12. 1. 2020 ve 22:46 h na silnici č. I/18 v obci Bohutín ve směru jízdy na Příbram dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť jako řidič osobního vozidla tov. zn. Škoda Kodiaq, registrační značky X, řídil po pozemní komunikaci toto vozidlo rychlostí 58 km/h (po odečtení maximální přípustné odchylky měřícího zařízení ve výši 3 km/h), ačkoliv nejvyšší povolená rychlost v daném úseku činila 50 km/h. Za provozovatele vozidla dle registru vozidel označila žalobce s uvedením identifikačního čísla (IČ).
6. Ze správního spisu soud dále zjistil, že dne 4. 2. 2020 byla žalobci doručena výzva k zaplacení určené částky, respektive alternativně ke sdělení potřebných údajů o řidiči vozidla, a to na základě zjištění Městské policie Příbram shora uvedeného. Dle správního orgánu I. stupně tak žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem.
7. Dne 8. 4. 2020 učinila společnost FLEET Control, s.r.o., prostřednictvím svého jednatele Ing. J. K. vůči správnímu orgánu I. stupně podání, v němž uvedla, že plní svoji „oznamovací povinnost“ a že sděluje, že vozidlo v inkriminovaný čas řídil žalobce, který měl tuto skutečnost sdělit uvedené společnosti prostřednictvím elektronické pošty spolu s žádostí o pomoc při řešení přestupku, kterou však společnost odmítla, neboť poskytování poradenství či zastupování již v této oblasti ukončila.
8. Dne 29. 7. 2020 správní orgán I. stupně vydal a dne 8. 8. 2020 žalobci doručil oznámení o zahájení řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

Současně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, které se uskutečnilo dne 2. 9. 2020. Žalobce se k jednání však bez omluvy nedostavil.

9. Dne 4. 9. 2020 vydal správní orgán I. stupně usnesení č. j. MeUPB 78265/2020/Kadl, kterým řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu zastavil, jelikož spáchání tohoto skutku nebylo žalobci (označenému jeho datem narození) prokázáno. Uvedl, že podklady pro vydání rozhodnutí o přestupku nejsou dostatečné. Toto usnesení nabylo dle doložky uvedené na originálu usnesení právní moci uplynutím patnáctidenní odvolací lhůty, tj. dne 26. 9. 2020.
10. Příkazem ze dne 9. 9. 2020, č. j. MeUPB 79734/2020/Kadl (doručeným žalobci následujícího dne), byl žalobce (označený svým identifikačním číslem – IČO X) uznán vinným přestupkem provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
11. Dne 17. 9. 2020 učinil žalobce prostřednictvím svého zmocněnce P. K. dvě zcela totožná podání označená jako odvolání, v nichž uvedl, že ve věci sp. zn. DÚ/1416/39268/2020/Kadl bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí (žalobcem blíže nespecifikováno), proti němuž se odvolává, a to v celém rozsahu jeho výroku, a že navrhuje, aby nadřízený správní orgán rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. Bližší důvody žalobce neuvedl. Žalobce je v obou listinách shodně označen identifikačním číslem, nikoliv datem narození.
12. Správní orgán I. stupně podání žalobce vyhodnotil jako odpor příkazu, jehož podáním došlo ke zrušení příkazu. Správní orgán I. stupně posléze pokračoval v řízení.
13. Dne 21. 9. 2020 byl žalobce správním orgánem I. stupně předvolán k ústnímu jednání. Ani k tomuto jednání, které se uskutečnilo dne 7. 10. 2020, se však žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavil.
14. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce opětovně uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 30. 10. 2020 blanketní odvolání. Na výzvu k doplnění důvodů žalobce nereagoval. Napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

16. Žalobce tvrdí, že v dané věci existuje překážka věci zahájené, neboť správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem ve vztahu ke skutku, ke kterému mělo dojít dne 12. 1. 2020 v Bohutíně, řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (dále také jen „přestupek řidiče“), a to doručením oznámení o zahájení řízení ze dne 29. 7. 2020.
17. V další části žaloby pak žalobce tvrdí, že řízení o přestupku provozovatele vozidla bylo dle jeho názoru nezákonně zahájeno z toho důvodu, že nebyla splněna podmínka § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého správní orgán projedná přestupek provozovatele vozidla tehdy, pokud řízení o přestupku řidiče zastavil, protože obviněnému nebylo spáchání skutku prokázáno. Má-li být řízení o přestupku řidiče zastaveno, pak je nutné, aby tak bylo učiněno pravomocně. Žalobce přitom proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče podal odvolání; o tom však dosud nebylo rozhodnuto. Jiná interpretace, než že se musí jednat o pravomocné zastavení, by nebyla ani logická, když v takovém případě by mohla být souběžně vedena dvě řízení (o přestupku řidiče i

přestupku provozovatele vozidla) v jednom čase. Tím by byla vytvářena absurdní situace, kdy odvolací správní orgán v řízení o přestupku řidiče musí odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče zamítnout, neboť v opačném případě by muselo být zastaveno i řízení o přestupku provozovatele vozidla, které by potom již nemohlo být pro překážku věci rozhodnuté opětovně zahájeno.

18. Žalobce je dále názoru, že řízení o přestupku provozovatele vozidla bylo zahájeno nezákonně z toho důvodu, že správní orgán I. stupně disponoval oznámením, kdo byl řidičem vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně toto oznámení přijaté od třetí osoby (od společnosti FLEET Control, s.r.o., prostřednictvím jejího jednatele) neodmítl s tím, že by bylo nevěrohodné či že by se ukázalo být nepravdivým. Pouze konstatoval, že takový podklad pro rozhodnutí o přestupku nepostačuje k vyslovení viny. Správnímu orgánu I. stupně však nic nebránilo osobu, která mu sdělila poznatky o totožnosti řidiče, vyslechnout jako svědka. Protože tak správní orgán I. stupně neučinil, nelze se ztotožnit s jeho tvrzením o důkazní nouzi. V důkazní nouzi se totiž nenacházel. Pouze neprovedl důkazy, jejichž provedení se přímo nabízelo. Usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče bylo tedy vydáno nezákonně, a proto fakticky nebyla splněna podmínka pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
19. Současně žalobce v žalobě tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro existenci překážky věci rozhodnuté. Dříve, než bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla, totiž bylo usnesením ze dne 4. 9. 2020 rozhodnuto o zastavení řízení o přestupku řidiče. Toto usnesení následně nabylo právní moci. Jednalo se o rozhodnutí o totéž skutku, pouze jinak skutkově a právně kvalifikovaného. I kdyby se nejednalo o překážku věci rozhodnuté, jednalo by se o překážku věci zahájené, pro kterou nemohl správní orgán I. stupně rozhodovat ve věci opakovaně. Pro posouzení námitky je rozhodující, zda byla zachována totožnost skutku. K tomu žalobce odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2017, sp. zn. 7 Tdo 775/2017. Dle žalobce byla v daném případě zachována totožnost jednání i totožnost následku.
20. Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné z toho důvodu, že v posuzované věci bylo měření provedeno úsekovým rychloměrem, aniž by byla prokázána jeho kalibrace. Správní orgán I. stupně do spisu založil ověřovací list rychloměru, ten však osvědčuje pouze samotnou funkčnost rychloměru, nikoliv fakticitu jeho umístění a vzdálenost mezi kamerou umístěnou na začátku a konci měření. Délka měřeného úseku, ze které je však následně vypočítána průměrná rychlost jízdy, tak nebyla ničím prokázána. Údaj o vzdálenosti mezi rychloměry (tj. délka měřeného úseku) zadala nějaká osoba, aniž by bylo zřejmé, kdo tak učinil a na jakém podkladě a zda byla vzdálenost vůbec měřena. K důkazu žalobce předložil kalibrační list vystavený k jinému úseku měření. K úseku, ve kterém byl měřen řidič v nyní projednávané věci, však kalibrační list prokazující délku tohoto úseku absentuje. Proto provedený důkaz výstupem z rychloměru neprokazuje skutečnou průměrnou rychlost jízdy vozidla.
21. Žalobce rovněž namítá, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu. Podle žalobce bylo měření rychlosti provedeno v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), podle kterého je nutné vhodným způsobem zveřejnit informaci o zřízení automatických technických systému k pořizování záznamů pro plnění úkolů obecní policie. Žalobce má za to, že obecní policie informaci o zřízení technického zařízení nijak nezveřejnila, přičemž namítá, že správní orgány tuto skutečnost zcela opomenuly.

22. Žalobce dále argumentuje, že Městská policie Příbram nebyla oprávněna v daném místě vůbec měřit, neboť jednala mimo pravomoci svěřené jí zákonem. Obecní policie totiž může plnit své úkoly na území obce, která je jejím zřizovatelem. Na území jiné obce tak smí činit jen tehdy, uzavře-li obec, jež je zřizovatelem obecní policie, za tímto účelem s příslušnou obcí veřejnoprávní smlouvu. Takováto veřejnoprávní smlouva mezi městem Příbram a obcí Bohutín však nebyla uzavřena. Opak se přitom ze správního spisu nepodává. S ohledem na absenci veřejnoprávní smlouvy je tak nutné předpokládat, že přestupek byl zjištěn v rozporu se zákonem.
23. Žalobce konečně namítá, že nebyly splněny podmínky pro projednání přestupku provozovatele vozidla, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobce měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože správní orgán I. stupně toliko učinil závěr, že byl v daném případě použit automatizovaný technický prostředek, avšak neuvedl již, na základě čeho k tomuto závěru dospěl.
24. Ve zbývajících částech písemného podání, v němž je obsažena výše specifikovaná žaloba, vyjadřuje žalobce nesouhlas se zveřejněním svých osobních údajů, jakož i osobních údajů svého zástupce, a dále se zveřejněním tohoto rozsudku na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.
25. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K žalobním námitkám uvedl, že správní orgán I. stupně řízení o přestupku řidiče usnesením ze dne 4. 9. 2020 zastavil, protože spáchání tohoto skutku nebylo žalobci prokázáno. Proto správní orgán I. stupně v souladu s § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. K zahájení tohoto řízení však došlo teprve poté, co bylo vydáno usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče. Odvolání proti takovému usnesení přitom nemá odkladný účinek a jeho právní účinky nastávají bez ohledu na to, zda bylo podáno odvolání, či nikoliv. K námitce překážky věci rozhodnuté pak žalovaný uvedl, že žalovaný zaměňuje dvě skutkové podstaty, a to spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Je zřejmé, že se nejedná o dvě totožné věci a totožné skutkové podstaty.
26. Žalovaný dále uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno Městskou policií Příbram, která v Bohutíně zabezpečuje místní záležitosti veřejného pořádku na základě veřejnoprávní smlouvy, která je zveřejněna na webových stránkách města Příbram. Na těchto stránkách se nachází rovněž informace o zřízení statického úsekového měřiče rychlosti pro měření doby průjezdu vozidla úsekem vozovky. Tamtéž je trvale zveřejněno rovněž *Stanovení místní úpravy* ze dne 9. 11. 2018. K tomu žalovaný připojil příslušné hypertextové odkazy na webové stránky města Příbram.
27. K námitce směřující ke vzdálenosti mezi rychloměry žalovaný obsáhle citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 41.

Posouzení žalobních bodů

28. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Překážka věci zahájené a zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla v rozporu s § 125f odst. 5 písm. b) silničního zákona

29. V této části rozsudku soud spojil k posouzení žalobní body, ve kterých žalobce namítá v podstatě totéž. Tyto žalobní body se vztahují k otázce, zda bylo řízení o přestupku řidiče (pravomocně) zastaveno, a tedy zda mohly správní orgány projednat přestupek provozovatele vozidla. Žalobce namítá, že projednání přestupku provozovatele vozidla bránila překážka věci zahájené, neboť se žalobcem bylo ve vztahu ke stejnému skutku zahájeno řízení o přestupku řidiče. Toto řízení bylo sice zastaveno, avšak nikoliv pravomocně, protože o odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče příslušný odvolací správní orgán doposud nerozhodl. Na to žalovaný ve vyjádření k žalobě reagoval argumentem, že odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek.
30. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu „[p]rovozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
31. Dle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a řízení o přestupku **zastavil**, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“ (důraz přidal soud)
32. Soud předně uvádí, že argumentu žalovaného, který chce zjevně tvrdit, že je řízení o přestupku provozovatele vozidla možné projednat ještě před pravomocným zastavením řízení o přestupku řidiče, nemůže přisvědčit. Již v rozsudku ze dne 19. 8. 2021, č. j. 50 A 27/2020 - 37, zdejší soud dovodil, že správní orgán I. stupně má před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla vyčkat na pravomocné zastavení předcházejícího řízení o přestupku řidiče. V tomto ohledu neobstojí argumentace žalovaného, že odvolání proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek (srov. § 76 odst. 5 větu druhou správního řádu). Napadené usnesení se totiž po podání odvolání stává pouze předběžně vykonatelným (srov. § 74 odst. 1 větu druhou správního řádu), nikoliv však pravomocným (tedy závazným a nezměnitelným).
33. Přesto soud dospěl k závěru, že daná žalobcová námitka není důvodná, a to především s ohledem na procesní strategii žalobce, respektive jeho zástupce v řízení před správními orgány, která má dle názoru soudu povahu zneužití práva, které nepožívá právní ochrany (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, nebo ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018 - 46). Po prostudování správního spisu totiž soud dospěl k závěru, že zmocněnec žalobce, který ve správních řízeních pravidelně činí nejrůznější obstrukce a vytváří „procesní pasti“ za účelem znepráhlednění správního řízení, se dopustil zneužití práva i v nyní projednávané věci. Jak soud uvedl již výše v rámci rekapitulace správního spisu, zmocněnec žalobce dne 17. 9. 2020 adresoval správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím svého zmocněnce dvě zcela totožná podání označená jako odvolání, v nichž uvedl, že ve věci sp. zn. DÚ/1416/39268/2020/Kadl bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí, proti němuž se odvolává, a to v celém rozsahu jeho výroku, a že navrhuje, aby nadřízený správní orgán rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. Zmocněnec žalobce jakožto osoba, která podniká v oblasti tzv. „pojištění proti pokutám“ si byl přitom nepochybně velmi dobře

vědom toho, že z jeho podání není zcela patrné, zda „odvolání“ směřuje proti příkazu ze dne 9. 9. 2020 (tj. jednalo by se materiálně o odpor), či zda se jedná o odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče ze dne 4. 9. 2020. Obě dvě zcela totožná podání jsou označena toliko příslušnou spisovou značkou, nikoliv už číslem jednacím, natož pak informací, proti jakému konkrétnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně toto „odvolání“ směřuje. Žalobce je v obou podáních označen identifikačním číslem, stejně jako v příkazu (v rozhodnutí o zastavení řízení je naopak označen datem narození).

34. Za běžných okolností je v případě, kdy odvolání nemá některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, zapotřebí, aby správní orgán I. stupně postupoval podle § 37 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53), dle kterého *„[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“* To v daném případě správní orgán I. stupně neučinil, protože evidentně vyhodnotil, že obě dvě zcela totožná podání doručená ve stejný čas představují *de facto* podání jediné, učiněné nedopatřením dvojmo, které je ve skutečnosti odporem proti vydanému příkazu. Ostatně návrh uvedený v „odvolání“, aby nadřízený správní orgán napadené rozhodnutí zrušil a řízení **zastavil**, mohl správní orgán I. stupně důvodně vést k závěru, že toto podání představuje právě odpor proti příkazu, a nikoliv odvolání proti usnesení o zastavení řízení, jímž bylo řízení proti žalobci – údajnému řidiči vozidla – zastaveno pro důkazní nouzi.
35. Soud je názoru, že za běžných okolností může skutečnost, kdy správní orgán nevyzve odvolatele k doplnění informace o tom, proti jakému rozhodnutí odvolání směřuje, představovat vážnou vadu řízení. Dle názoru soudu je však v této věci zapotřebí zohlednit též skutečnost, že zmocněncem žalobce v řízení před správními orgány byla osoba spojená se společnostmi (Fleet Control, s. r. o., či Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo), které v oblasti tzv. „pojištění proti pokutám“ podnikají a jež jsou soudu (a ostatně velmi dobře i správním orgánům) známy svými obstrukčními taktikami, jež i dle názoru Nejvyššího správního soudu představují zneužití práva. Ve vztahu k těmto osobám už např. rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, uvedl mj., že *„[u]platňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoúčelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoliv smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.“*
36. Dle názoru soudu však především vůbec nebylo chybou, pokud správní orgán I. stupně v daném případě nevyzval žalobce, resp. jeho zmocněnce k doplnění informace o tom, zda inkriminované „odvolání“, které zaslal dvěma datovými zprávami ve stejný čas (17. 9. 2020 v 15:00 h), představuje podání jediné (zaslané „nedopatřením“ opakovaně), anebo dvě různá podání a proti jakým konkrétním rozhodnutím toto (tato) podání směřuje (směřují). Použil-li žalobce v podáních ke svému označení IČO a ne své datum narození a požadoval-

li v něm zastavení řízení, je v pořádku, pokud správní orgán I. stupně s podáním zacházel jako s (duplicitně podaným) projevem vůle brojícím proti sankční povinnosti uložené žalobci jako podnikající fyzické osobě (provozovateli vozidla), nikoliv proti zastavení řízení proti své osobě v postavení nepodnikající osoby (řidiče vozidla). Bylo by ostatně absurdní vykládat vůli žalobce dožadujícího se zastavení řízení jako odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení. Navíc je soud přesvědčen o tom, že takto neurčitě zmocněnec žalobce formuloval svá podání záměrně, a to v naději, že správní orgány vady těchto podání nezbystří a že zmocněnec bude posléze namítat, že směřovala proti jinému správnímu aktu, než jak správní orgány usoudily. I v tomto případě se jednalo o jednu z mnoha „procesních pastí“, které zmocněnec žalobce nastražuje na správní orgány pravidelně, a jde tedy i v tomto případě o zjevné zneužití práva, které nepožívá právní ochrany.

37. Soud je s přihlédnutím k výše uvedenému názoru, že za situace, kdy zmocněnec žalobce adresoval elektronickou cestou správnímu orgánu I. stupně ve stejný čas dvě zcela identická podání, nelze klást k tíži správního orgánu I. stupně, pokud na tato podání pohlížel jako na podání jediné. Pokud chtěl zmocněnec žalobce současně podat odpor proti příkazu a odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče, bylo na něm, aby tato podání od sebe vzájemně náležitě odlišil a nezaměnitelným způsobem označil rozhodnutí, proti nimž opravné prostředky směřují. Správní orgán I. stupně zjevně vyhodnotil, že ze strany zmocněnce žalobce bylo učiněno podání jediné, tj. odpor proti vydanému příkazu, a proto po obdržení tohoto podání pokračoval v řízení o přestupku provozovatele vozidla. Naproti tomu po uplynutí lhůty pro podání odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče vyznačil správní orgán I. stupně na originálu tohoto usnesení doložku právní moci, podle které usnesení nabylo právní moci dne 26. 9. 2020. Přistoupí-li tedy soud na to, že zmocněnec žalobce učinil dne 17. 9. 2020 v 15:00 h jediné podání, pak lze současně tvrdit, že pokud žalobce, resp. jeho zmocněnec „odvoláním“ ve skutečnosti mínil odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče, a nikoliv odpor proti příkazu, bylo v jeho vlastním zájmu, aby o tom správní orgán I. stupně vyrozuměl nejpozději poté, co se dozvěděl o tom, že správní orgán I. stupně v řízení o přestupku provozovatele vozidla pokračuje, tj. poté, co byl předvolán k ústnímu jednání. To však žalobce ani jeho zmocněnec neučinil.
38. Žalobci lze dát za pravdu v tom, že v okamžik zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla (tj. doručením příkazu žalobci dne 10. 9. 2020) bránila tomuto zahájení stále ještě překážka věci zahájené, neboť usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče tou dobou stále ještě nebylo v právní moci. To se změnilo teprve dnem 26. 9. 2020, kdy již marně uplynula lhůta pro podání odvolání proti tomuto usnesení. Nicméně jak zdejší soud dovodil již ve shora citovaném rozsudku č. j. 50 A 27/2020 - 37, *„nevyčkání na pravomocné ukončení přestupkového řízení týkající se odpovědnosti řidiče nepředstavuje procesní vadu takové intenzity, která by v konečném důsledku měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, navíc je tato vada zjevně bez vlivu na učiněná skutková zjištění a na hmotněprávní posouzení.“* S tímto závěrem se soud zcela ztotožňuje, a proto konstatuje, že námitka překážky věci zahájené není důvodná.

Nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla

39. V dalším žalobním bodu žalobce v podstatě namítá, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť nebyly učiněny *nezbytné kroky* ke zjištění pachatele přestupku řidiče ve smyslu shora citovaného § 125f odst. 5 zákona o

silničním provozu. Žalobce tvrdí, že správním orgánům nic nebránilo v tom, aby osobu, která sdělila poznatky o totožnosti řidiče, vyslechnuly jako svědka. Ani tento žalobní bod však není důvodný.

40. Projevem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je povinnost správního orgánu učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku řidiče. Výkladem pojmu „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“ obsaženého v § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval, své závěry přitom výstižně shrnul např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích (Nejvyšší správní soud míní zjevně zákon o silničním provozu – pozn. soudu) naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (s účinností od 1. 7. 2017 přestupek provozovatele vozidla – pozn. soudu).“*
41. V nyní projednávané věci vypověděla třetí osoba, že řidičem vozidla byl v inkriminovaný čas žalobce, neboť jí to sám e-mailem sdělil v rámci žádosti o pomoc (poskytnutí poradenství). Správní orgán I. stupně v reakci na toto sdělení rovnou zahájil se žalobcem řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a současně žalobce předvolal k ústnímu jednání. Žalobce se však k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil a ani žádným jiným způsobem na předvolání nereagoval. Dne 2. 9. 2020 se tedy uskutečnilo ústní jednání bez přítomnosti žalobce. Dva dny nato správní orgán I. stupně vydal usnesení, jímž řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu zastavil.
42. Argumentuje-li žalobce, že správní orgány měly vyvinout snahu zajistit i další důkazy o osobě řidiče, že *„správnímu orgánu nic nebránilo osobu, která mu sdělila své poznatky o totožnosti řidiče, vyslechnout jako svědka“* a že správní orgán I. stupně *„neprovedl důkazy, jejichž provedení se mu přímo nabízelo“*, uvádí soud, že výsledkem jednatele oznamovatelky mohla být maximálně prokázána pravdivost sdělení, že se mu žalobce e-mailovou formou přiznal k řízení vozidla. Takové sebeobvinění učiněné navíc z druhé ruky a neprůkaznou formou zdaleka nepostačuje k prokázání viny žalobce jako řidiče. Žádné jiné důkazy svědčící o vině žalobce jakožto řidiče se správním orgánům nenabízely. Vyžadovat po správních orgánech, aby obstarávaly další důkazy a zjišťovaly, kdo vozidlo v inkriminovaném čase řídil větší rychlostí než nejvyšší povolenou, by již představovalo nepřiměřený požadavek na *„rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce“* (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015 - 46). Z toho důvodu se soud ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně, který v návaznosti na

pasivitu žalobce v řízení o přestupku řidiče toto řízení zastavil. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Překážka věci rozhodnuté

43. Důvodným není ani žalobní bod, v němž žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro překážku věci rozhodnuté. Namítá-li žalobce, že proti němu bylo – ve vztahu ke stejnému skutku – vedeno řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu; že toto řízení bylo usnesením ze dne 4. 9. 2020 zastaveno a že toto usnesení nabylo právní moci, uvádí soud předně, že tato žalobní námitka je v rozporu námitkami již výše vypořádanými. V jiných částech žaloby totiž žalobce tvrdil, že proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče podal odvolání, „dosud však o něm nebylo žalovaným rozhodnuto.“ Proto dle žalobce „nebylo pravomocně rozhodnuto o přestupku řidiče.“ Skutečnost že v tomto žalobním bodu žalobce náhle tvrdí, že řízení o přestupku řidiče vozidla bylo již pravomocně zastaveno, vypovídá dle názoru soudu jen o účelovosti žalobcových tvrzení o tom, že proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče vozidla brojil odvoláním.
44. Žalobní námitka nemůže být důvodná už jen s ohledem na samotnou konstrukci skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla. Tento přestupek příslušný správní orgán dle zákona projedná tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku řidiče a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku řidiče zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Jak soud již výše uvedl, v nyní projednávané věci správní orgány nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku řidiče ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu učinily, a protože obviněnému z tohoto přestupku (tj. žalobci) spáchání přestupku řidiče neprokázaly, zahájily s ním po vydání usnesení, jímž bylo řízení o přestupku řidiče zastaveno, řízení o přestupku provozovatele vozidla. Jedná se o dvě odlišné skutkové podstaty s různými speciálními subjekty – jeden může spáchat jen řidič vozidla, druhý jen jeho provozovatel. Přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu spočívá v tom, že řidič vozidla při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost, přestupek dle § 125f odst. 1 zákona je vystaven na objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, který v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistil, aby při užívání jím provozovaného vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Jak přitom uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, „[p]rovozovatel vozidla může být stíhán za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pouze v případě, že řidič nebyl na totožném skutkovém základě shledán vinným přestupkem podle zákona o silničním provozu. Takto vymezená subsidiarita obou správních deliktů umožňuje provozovateli vozidla vyhnout se stíhání tím, že správnímu orgánu poskytne důkazy potřebné k stíhání pachatele přestupku řidiče.“ Protože žalobce coby provozovatel vozidla nebyl na totožném skutkovém základě shledán vinným přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, ale řízení o tomto přestupku bylo naopak zastaveno, nemůže žalobcova námitka obstát.

Vzdálenost mezi rychloměry

45. Žalobce namítá, že rychlost vozidla byla měřena úsekovým rychloměrem, aniž by byla prokázána jeho kalibrace, pokud jde o změření vzdálenosti mezi kamerou umístěnou na začátku a kamerou umístěnou na konci měřeného úseku. Z toho žalobce dovozuje, že délka měřeného úseku, z něhož byla vypočtena průměrná rychlost jízdy, nebyla nijak

prokázána. Stejnou námitku uplatněnou stejným právním zástupcem zdejší soud již v minulosti mnohokrát vypořádal (srov. např. rozsudek ze dne 16. 12. 2021, č. j. 44 A 7/2021 - 52). Neshledal přitom důvod se od závěrů již dříve přijatých odchýlit.

46. Soud se nejprve v návaznosti na judikatorní závěry, z nichž vyplývá, že žalobce v řízení o přestupku může zásadně uplatnit i skutkové a právní námitky poprvé až v řízení před správním soudem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS), zabýval tím, zda jde v tomto případě o námitku právní, nebo námitku skutkovou. Jednalo-li by se o námitku právní, bylo by povinností správních orgánů zabývat se z moci úřední zákonností opatřeného důkazu spočívajícího v záznamu o měřené rychlosti a založit do správního spisu listiny svědčící o zákonnosti měření. V případě, že jde o námitku skutkovou, pak platí, že ji žalobce může uplatnit poprvé až u správního soudu, nicméně i v takovém případě se uplatní dílčí závěr citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle kterého nejsou správní orgány bez dalšího povinny domýšlet případná budoucí tvrzení osob obviněných z přestupku a již předem na ně dávat ve svých rozhodnutích odpovědi. Žalobce by proto musel prokázat, že se skutkový děj odehrál jinak, než jak jej měly za řádně opatřenými důkazy podložené správní orgány.
47. Soud dospěl k závěru, že námitka vznesená žalobcem je částečně právní v tom smyslu, že namítá, že měřidlo nebylo řádně ověřeno rovněž pro změření vzdálenosti mezi rychloměry, jejímž porovnáním s naměřeným časem průjezdu byla stanovena výsledná průměrná rychlost vozidla žalobce řízeného neznámým řidičem. Skutkovou je pak námitka v té části, v níž žalobce namítá, že délka úseku mohla být i jiná, pokud nebylo prokázáno, jaká ve skutečnosti byla. Otázkou, kdy žalobce v řízení před správním soudem zpochybní věrohodnost technického měřidla (zde rychloměru) se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Například v rozsudku ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 41 uvedl, že „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřící zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik (důsledku změny pneumatik na vozidle, na němž bylo měřící zařízení umístěno na letní pláště – doplněno soudem soudu).“ Stejně tak v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, se Nejvyšší správní soud vyslovil tak, že „[m]ěřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35).“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, je pak vyjádřen závěr, že „podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“

48. Aplikováno na nyní posuzovanou věc, soud ověřil, že ve správním spise je založen ověřovací list použitého měřicího zařízení č. 8012-OL-70495-19. Z něj především plyne, že v době měření rychlosti byl aktuální a osvědčoval správnou funkci měřidla. Současně z jeho obsahu vyplývá, že ověření proběhlo i v návaznosti na státní etalony délky a času. Je tedy zjevné, že bylo ověřeno i to, že měřicí zařízení je kalibrováno na měření délky a času, tedy veličin potřebných pro stanovení správné průměrné rychlosti projíždějících vozidel. Tím je vyvrácena dílčí námitka žalobce, že není jasné, kdo měřicí zařízení nastavil a jak. Dále je uvedeno, podle jakého metrologického předpisu byl rychloměr zkoušen, a to se závěrem, že rychloměr lze používat pro měření rychlosti silničních vozidel. V této souvislosti není podstatné, že v ověřovacím listu není přesně uvedeno, jaká vzdálenost mezi jednotlivými měřícími stanovišti byla, neboť takový požadavek z právní úpravy nevyplývá. Pokud se žalobce chtěl s kalibračním listem k použitému měřicímu zařízení seznámit, měl k tomu v průběhu celého řízení příležitost. Jelikož soudu žádné pochybnosti o zákonnosti měření nevznikly, a to především proto, že bylo měřeno řádně ověřeným měřícím zařízením, nepovažoval za potřebné provádět doplnění dokazování žalobcem předloženým kalibračním listem.
49. Soud si je vědom toho, že v řízení o přestupku je důkazní břemeno primárně na správním orgánu, přičemž žalobce mohl zůstat v řízení před správními orgány zcela pasivní, má to však své následky. Správní orgány zjišťují skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak ve „spolupráci“ s obviněným, tak i bez něj (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, č. j. 1 As 250/2019 - 49, bod 19). Soud již výše objasnil, že ani podle závěrů citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nejsou možnosti obviněného z přestupku předkládat správnímu soudu skutková nova bezbřehé. Jinak řečeno, pokud správní orgány vycházely z hodnoty naměřené rychlosti, která byla výstupem z řádně ověřeného měřicího zařízení, a to i pokud se jednalo o otázku měření délky a času, neměly žádný důvod se při pasivitě žalobce z moci úřední zabývat tím, jaká byla skutečná délka mezi měřícími stanovišti, případně jak konkrétně byla stanovena. V této části jde o námitky skutkové, které sice žalobce mohl učinit součástí žaloby, nicméně měl současně tvrdit konkrétní skutečnosti, z nichž případné nesrovnalosti měření vyplývají a předložit k nim důkazy. Žalobce však toliko spekulativně uvádí, že otázka vzdálenosti mezi měřícími stanovišti nebyla objasněna, aniž by uvedl jedinou indicii, z níž tak má plynout. Jelikož soud žádné pochybnosti o správné funkčnosti měřicího zařízení a ani o naměřené rychlosti již na základě obsahu správního spisu nemá, považuje námitku žalobce za nedůvodnou.

Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

50. Dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.“
51. Dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii „[j]sou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“
52. Námitka žalobce, že byl porušen § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, protože Městská policie Příbram údajně neuveřejnila informaci o zřízení stálého automatického systému, je rovněž nedůvodná. V rozsudku ze dne 16. 10. 2019, č. j. 52 A 150/2018 - 54, uvedl

k totožné námitce (uplatněné týž právním zástupcem) Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, že jde o „typickou ukázkou účelovosti námitek, obsažených v žalobách v obdobných věcech, zastupovaných zmíněným advokátem. Ten v nich totiž obvykle „nadhodí“ nějaké své tvrzení, aniž by ho doložil a požaduje implicitně po soudu, aby ten sám ex officio k němu k tomu vyhledával důkazy a prověřoval pravdivost různých verzí nastíněných v takové námitce, tedy v podstatě „otáčí“ důkazní břemeno, které leží na žalobci. K tomu je provést nejprve výklad aplikace zásady oficiality v přestupkovém řízení. Ta, jako v jiném správním řízení, znamená, že minimálně důkazní břemeno je na správním orgánu. Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby své tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznámá, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Tento závěr se týká i rozhodovací činnosti soudu, kdy v souladu s dipoziční zásadou, ovládající správní soudnictví, je žalobce povinen své tvrzení doložit důkazem (§ 71 odst. 1 písm. d) a e) s.ř.s.). Požadavek zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 nyní platného správního řádu, zahrnuje povinnost správního orgánu opřít své rozhodnutí o důkazy, které poskytují dostatečný, ucelený a logický obraz pro věc podstatných skutečností. Stejně jako rozhodnutí správního orgánu nemůže obsahovat odpovědi na všechny případné a nevyslovené otázky či subjektivní pochybnosti (srov. usnesení NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015-58, bod 34), tak i rozhodnutí soudu nemůže reagovat na takové otázky a nedoložené pochybnosti prověřováním ex offio všech verzí, „nadhozených“ bez konkrétních skutečností a důkazů žalobcem. V žalobě žalobce tvrdí, že „obecní policie informaci o zřízení takového systému nezveřejnila“, ale toto své tvrzení nedokládá a požaduje implicitně po soudu, aby sám ex offio prověřoval a dokazoval, zda toto pouhé tvrzení je či není pravdivé, tedy přesouvá své důkazní břemeno na soud, aniž by jej sám hodlal nést. Takovou činnost soud provádět nemůže, tím spíše, když zmocněnec žalobce, známý svým účelovým a obstrukčním zastupováním řidičů pojištěných proti pokutám, podal jen blanketní odvolání a zástupce žalobce, který je stejně jako tento zmocněnec osobou spojenou s výše zmíněným P. K. v této oblasti „pojišťovnictví“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36), uvede až v žalobě jen pochybnost o splnění zmíněné povinnosti, aniž své obecné tvrzení konkrétně doložil.“

53. Výše citovaným závěrům přitakal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2021, č. j. 3 As 379/2019 - 45: „zdejší soud zdůrazňuje, že stěžovatel v žalobě uplatnil jen „holé“ obecné tvrzení, že „[z]áznam byl přitom proveden právě stálým automatickým technickým systémem (což je ostatně podmínka projednatelnosti přestupku provozovatele vozidla), nicméně, obecní policie informaci o zřízení takového systému nezveřejnila.“ Stěžovatel však již neuvedl, z čeho **konkrétně** dovodil, že obecní policie v daném případě tuto informaci nezveřejnila, a v tomto směru nepřiložil či neoznačil žádné důkazy. Krajský soud proto nepochybil, jestliže uvedl, že tímto postupem stěžovatel fakticky přenesl důkazní břemeno na soud a požadoval po něm, aby za něj obecně tvrzené pochybnosti ověřil. Stěžovatel nemá pravdu, že krajský soud po něm požaduje prokázání negativní skutečnosti. Bylo totiž na něm, aby především uvedl, z čeho pramení jeho přesvědčení, že obecní policie zákonnou informační povinnost nesplnila. Stěžovatel přece v tomto svém tvrzení (pokud by bylo pravdivé) logicky musel vycházet z určitých podkladů a informací, například z lustrace webových stránek obecní policie či dotčených obcí, na kterých danou informaci nenašel. Pokud by tomu tak bylo, nic by mu nebránilo k žalobě přiložit alespoň printscreen z webové stránky zachycující její obsah a

prokazující příkladmo to, že daný měřený úsek chybí mezi místy, u kterých je uvedena informace o měření rychlosti a umístění radarů. Případně mohl mít stěžovatel k dispozici vyjádření obecní policie či správního orgánu ohledně zveřejnění dotčené informace, anebo mohl provedení některého z takových důkazů navrhnout. Nic takového ovšem stěžovatel v žalobě netvrdil a, jak již bylo uvedeno, žádný důkaz na podporu svého tvrzení nenavrhoval. Není rovněž pravdou, že důkazy měl předložit žalovaný, neboť je to žalobce, který musí svá žalobní tvrzení v řízení před soudem odpovídajícím způsobem prokázat [srov. § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].“

54. S ohledem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, jehož závěry v této otázce na nyní projednávanou věc plně dopadají, nemohla uvedená námitka obstát. Také v nyní projednávaném případě má soud za to, že se ze strany žalobce, potažmo jeho zástupce jedná o zcela účelovou námitku, která byla uplatněna poté, co byl žalobce v průběhu správního řízení zcela pasivní a co – vzdor výzvě k doplnění odvolání – nevznnesl proti prvostupňovému rozhodnutí žádnou námitku. Je sice nepochybně žalobcovo právo takovouto procesní strategii zvolit, avšak na druhé straně nemůže pak očekávat, že se v řízení před soudem jeho obecné žalobní námitce, kterou nedokládá žádným důkazem, dostane takové pozornosti, kdy by soud prověřoval, zda je takovéto tvrzení pravdivé, či nikoliv. Pokud tedy žalobce skutečně zjistil, že Městská policie Příbram nebyla k pořizování záznamu oprávněna, neboť v souladu s § 24b odst. 2 zákona o policii nezveřejnila informaci o zřízení automatického technického systému, měl být v této své námitce konkrétnější a toto své tvrzení příslušnými důkazy dokladovat. To platí tím spíše za situace, když i nyní jde o věc, v níž se angažují (respektive v průběhu správního řízení angažovaly) osoby, které jsou soudu z vlastní rozhodovací činnosti známy svými obstrukčními taktikami. I na tomto místě proto soud poukazuje na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlou paletu obstrukčního jednání spjatého se subjekty spjatými s tzv. pojištěním proti pokutám (srov. příkladmo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019 - 36, ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 As 97/2019 - 46, případně ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019 - 33). Procesní strategii žalobce a její zneužívající povahu proto soud na tomto místě rovněž zohlednil.

Absence veřejnoprávní smlouvy

55. Dle § 1 odst. 2 zákona o obecní policii „[o]becní policie zabezpečuje místní záležitosti veřejného pořádku v rámci působnosti obce a plní další úkoly, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon.“
56. Dle § 1 odst. 5 zákona o obecní policii „[o]becní policie může jí svěřené úkoly plnit i na území jiné obce, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon.“
57. Dle § 3a zákona o obecní policii „[o]bec nebo obce, které nezřídily obecní policii, mohou uzavřít s jinou obcí v témže vyšším územním samosprávném celku (kraji), která obecní policii zřídila, veřejnoprávní smlouvu, na jejímž základě bude obecní policie této obce vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce nebo obcí, které obecní policii nezřídily a jsou smluvními stranami této smlouvy.“
58. Z citovaných ustanovení zákona o obecní policii plyne, že Městská policie Příbram, prováděla-li měření automatizovaným technickým prostředkem v obci Bohutín, musela mít k tomuto oprávnění, které plynulo z příslušné veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi uvedenou obcí a městem Příbram. Žalobce v žalobě bez dalšího uvádí, že takováto veřejnoprávní smlouva uzavřena nebyla a že správního spisu nevyplývá opak.

59. Soud dospěl k názoru, že shora citované závěry recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 3 As 379/2019 - 45, v němž jmenovaný soud akcentoval (srov. shora citovanou pasáž rozsudku i s provedenými důrazy) zvýšené požadavky na ty námitky, které žalobce uplatnil poprvé v žalobě, lze *mutatis mutandis* vztáhnout i na žalobní bod, v němž žalobce bez dalšího tvrdí, že veřejnoprávní smlouva, která by opravňovala Městskou policii Příbram provádět měření rychlosti v obci Bohutín, nebyla uzavřena. Žalobce neuvedl, z čeho **konkrétně** dovodil, že takováto smlouva neexistuje a v tomto směru nepřiložil či neoznačil žádné důkazy. Svojí žalobní námitkou tak žalobce fakticky přenáší důkazní břemeno na soud a požaduje po něm, aby za něj obecné tvrzení ověřil. I v tomto případě má soud za to, že požadavek, aby žalobce své tvrzení o neexistenci příslušné veřejnoprávní smlouvy dokladoval, není požadavkem na prokázání negativní skutečnosti. Bylo na žalobci, aby především uvedl, **z čeho** pramení jeho přesvědčení, že příslušné veřejnoprávní korporace veřejnoprávní smlouvu o zajišťování výkonu činnosti podle zákona o obecní policii neuzavřely. I na tomto místě proto soud uvádí, že žalobce v tomto svém tvrzení (pokud by bylo pravdivé) logicky musel vycházet z určitých podkladů a informací, například z lustrace webových stránek obecní policie či dotčených obcí, na kterých danou informaci nenašel. Pokud by tomu tak bylo, nic by mu nebránilo k žalobě přiložit alespoň printscreen z webové stránky zachycující její obsah a prokazující příkladmo to, že ve výčtu uzavřených veřejnoprávních smluv příslušnou obcí chybí veřejnoprávní smlouva, podle níž by Městská policie Příbram byla oprávněna provádět měření rychlosti na území obce Bohutín. Případně mohl mít stěžovatel k dispozici vyjádření obecní policie či správního orgánu ohledně zveřejnění dotčené smlouvy, anebo mohl provedení některého z takových důkazů navrhnout. Nic takového ovšem stěžovatel v žalobě netvrdil a, jak již bylo uvedeno, žádný důkaz na podporu svého tvrzení nenavrl. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

60. Dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu „[p]rovozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.“
61. Žalobní bod, jímž žalobce zpochybnil, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, není důvodný. Rovněž tuto námitku, uplatňovanou pravidelně zástupcem žalobce v obdobných věcech, zdejší soud v minulosti již mnohokrát vypořádal (srov. např. rozsudek ze dne 23. 4. 2021, č. j. 44 A 71/2018 - 90). Ani v tomto případě soud neshledal důvod se od svých předchozích závěrů odchýlit.
62. Žalobce v rámci správního řízení nerozporoval užití konkrétního automatizovaného technického prostředku i přesto, že byl již výzvou, která mu byla doručena dne 4. 2. 2020, informován o tom, že bylo překročení rychlosti změřeno automatizovaným technickým prostředkem. V příkazu ze dne 9. 9. 2020 byl žalobce znovu vyrozuměn o tom, že byl přestupek zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, a to silničním rychloměrem výrobní číslo GEMVEL0075. Tato informace byla uvedena též v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce tak byl řádně seznámen s tím, že měření proběhlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Ze žádného podkladu zároveň nevyplývá, že by bylo na místě měření, resp. v odpovídající

vzdálenosti zřízeno kontrolní stanoviště, na němž by byla zastavována vozidla, jimiž byla překročena nejvyšší dovolená rychlost.

63. Ohledně námitky týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělicím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. V tomto rozsudku (bod 57) citoval Nejvyšší správní soud i stanovisko Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, které žalobce navrhoval provést jako důkaz, a podle kterého jsou automatizované technické prostředky *„trvale nainstalované, projektované a zabudované do určitého prostoru. Bez obsluhy znamená, že zařízení je spouštěno a uváděno do klidu automaticky, nebo dálkovým či manuálním způsobem, ale průběžná operativní obsluha na místě v konkrétním čase a zásah do výběru kontrolovaných vozidel jsou vyloučeny. Oznámení jednotlivých vozidel, jejichž řidiči maximální dovolenou rychlost překročili, tvoří nepřerušovanou řadu ve stanovený čas. K uznání zařízení za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy nepostačí, že se bude jednat o přístroj stejné konstrukční a technologické vybavenosti jako pevně zabudovaný měřič ve stacionárním zařízení. Podmínkou je také skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjistitelná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn.*
64. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy – silničním rychloměrem výrobní číslo GEMVEL0075. Správní spis dále obsahuje ověřovací list č. 8012-OL-70495-19 vztahující se k silničnímu rychloměru typu SYDO Traffic Velocity s výše uvedeným výrobním číslem.
65. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci správního řízení nezpochybnil, že nebylo měřeno automatickým technickým zařízením, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že skutečně šlo o toto zařízení. Bylo zcela dostačující, když bylo z podkladů pro vydání rozhodnutí patrné, a následně v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem. Soud má tedy za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

66. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

67. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

68. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. prosince 2021

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce